

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Από τον Κώστα Γκούμα,
γεωπόνο, πρ. πρόεδρο
ΓΕΩΤΕΕ/Κ.Ε.

Το «ξεχασμένο» σχέδιο διαχείρισης υδάτων

Όπως δημοσιεύτηκε στα ΜΜΕ της Θεσσαλίας εγκρίθηκε από το Περιφερειακό Συμβούλιο Θεσσαλίας η ένταξη νέων υδατικών έργων και έργων εκσυγχρονισμού – υπογειοποίησης αρδευτικών δικτύων σε ΤΟΕΒ της ΠΕ Λάρισας.

Η είδηση αυτή έρχεται να επιβεβαιώσει μία τάση για νέα έργα αλλά και προσπάθειες που γίνονται από τον Δημόσιο, Κοινωνικό (π.χ. οι ΔΕΥΑ) και Ιδιωτικό τομέα (π.χ. εκσυγχρονισμός συστημάτων άρδευσης και εξοικονόμησης νερού από τους καλλιεργητές), η οποία συμβάλλει στην υλοποίηση του στόχου που προβλέπεται από το συγκεκριμένο (2017) Σχέδιο Διαχείρισης Υδάτων Θεσσαλίας (ΣΔΥΘ) για την μείωση της κατανάλωσης («ζήτηση») νερού στον τομέα της άρδευσης (και όχι μόνο).

Φαίνεται δηλαδή ότι για την επίτευξη του στόχου αυτού οι εμπλεκόμενοι χρήστες και φορείς διαχείρισης νερού, αν και όχι στον απαιτούμενο βαθμό και χωρίς τον κατάλληλο συντονισμό, εργάζονται στην κατεύθυνση αυτή. Με τον τρόπο αυτό μειώνονται καθημερινά και τα περιθώρια «σπέκουλας» για όλους εκείνους οι οποίοι, επικεντρώνοντας μονομερώς στο θέμα των αυξημένων καταναλώσεων στις αρδεύσεις, το χρησιμοποιούν ως άλλοθι για να αποκρύψουν τις ευθύνες και την αδράνιά τους και, κυρίως, να δικαιολογήσουν την ιδεοληπτική τους αντίληψη σχετικά με την «απαγόρευση» μεταφοράς υδάτων από τον Άνω Αχελώο, κάτι που αντιδημοκρατικά και αντιδεοντολογικά επέβαλλαν κατά την αναθέωση του ΣΔΥΘ το 2017. Εμπνευστής της διαδικασίας αυτής υπήρξε ο αν. υπουργός κ. Σ. Φάμελλος, εκτελεστής ο ειδικός γραμματέας Υδάτων κ. Ι. Γκανούλης και «χειροκροτητές» ορισμένοι μικρής εμβέλειας και χωρίς όραμα αυτοδιοικητικοί παράγοντες.

Με βάση τα παραπάνω και εφόσον η Κυβέρνηση αρνείται να χρησιμοποιήσει τα νερά του Αχελώου, κάτι που κατά κοινή ομολογία αποτελεί την πιο οικονομική και χρονικά πλησιέστερη λύση, το ερώτημα που ανακύπτει είναι, πώς άραγε θα επιτευχθεί ο άλλος μεγάλος στόχος που περιέχεται στο Σχέδιο Διαχείρισης, δηλαδή η αύξηση της «προσφοράς»; Αναφερόμαστε ουσιαστικά στην υλοποίηση νέων έργων ταμείωσης στη λεκάνη Απορροής Ποταμού (ΛΑΠ) Πηνειού (όπως π.χ. της Σκοπιάς στον Ενιπέα Φαρσάλων, του Μουζακίου, της Πύλης, της Ελσάσσνας, κ.ο.κ.) που προβλέπονται και έχουν εξαγγελθεί προ πολλού από τον αν. υπουργό κ. Σ. Φάμελλο, χωρίς όμως, τέσσερα χρόνια τώρα να έχει σημειωθεί πρόοδος στο θέμα αυτό.

Η επίτευξη του στόχου αυτού αποτελεί πρακτικά (λόγω του μεγέθους των έργων) αποκλειστική υποχρέωση του κεντρικού τομέα της Διοίκησης και της εκάστοτε Κυβέρνησης. Όσο περνάνε τα χρόνια χωρίς να προστίθενται νέα έργα ταμείωσης, το «όραμα» της εξισορρόπησης του υδατικού ισοζυγίου στη ΛΑΠ Πηνειού (έστω και με τις αμφισβητούμενες παραδοχές που περιέχονται στο Σχέδιο Διαχείρισης) απομακρύνεται όλο και πιο πολύ, ενώ τα συσσωρευμένα υδατικά ελλείμματα (κυρίως υπόγεια) διογκώνονται χρόνο με τον χρόνο. Επιπλέον, η απουσία ενός ολοκληρωμένου εφαρμοστικού πλάνου υλοποίησης έργων και μέτρων που (προβλέπονται στο ΣΔΥΘ), καθιστά το πρόβλημα δυσεπίλυτο.

Τέλος, ας μην ξεχνάμε και το θεσμικό πλαίσιο Διαχείρισης Υδάτων, που χρειάζεται επείγοντως σημαντικές παρεμβάσεις (π.χ. δημιουργία Ενιαίου Φορέα Διαχείρισης Υδάτων κατά Υδατικό Διαμέρισμα με τη συμμετοχή των χρηστών), έτσι ώστε να δώσει πνοή και κατάλληλα εργαλεία στο αναποτελεσματικό σύστημα διοίκησης των υδάτων.

Εδώ ακριβώς κρίνεται και η συνέπεια των Κυβερνήσεων στους στόχους που θέτουν οι ίδιοι (με σύμφωνη γνώμη των τοπικών φορέων).

Εδώ κρίνεται και η πολυσυζητημένη ευαισθησία όσων «ορκίζονται» κάθε μέρα στο περιβάλλον και την οικολογική ισορροπία, χωρίς όμως να διαθέτουν την παρησία να εγκαταλείψουν τις εμμονές τους και να αποβάλουν τις ιδεοληπτικές τους παρωπίδες. Αυτά τελικά αποτελούν και το μέτρο της ικανότητας να διοικήσουν, της ειλικρίνειας των υποσχέσεών τους και της πολιτικής του αξιοπιστίας.